

அ அவர்களைப் பிண்டென்று தேவமாதாவை வணங்கி அவர்கள்மேல் நம்பிக்கையைப் பட்டமும் வைக்கக் கூடவோமென்று அவர்களையே தேவமாதாவிட வணக்கமாதம் என்று புத்தகத்தில் வரைந்திருக்கிற வாக்கியமே அந்தாட்சாரியிருக்கின்றது. இப்படியே மாதாவிடே போய்வலைக்கும் பத்தி ஒருத்தனுக்கு மோட்சசெய்வதைக் கோருக்துமானால் கிறிஸ்துநாதரையும் விவமதிக்கக்கூடா மரணத்தினாலும் பிராகச்சித்தத்தினாலும் காரியமென்ன? மேலும் கன்னிமரியார் மரித்து உயிர்த்துப் பரமன்டலத்தின்கேசி சகலவுக்கும் இராக்சினியாக விற்பிறகுண்டு என்று போதிக்கிறார்களே. அப்படியானால் மத்தியஸ்தாசிய கிறிஸ்துநாதர் மரமண்டலத்தகேரேக் காரியமென்ன? கன்னியையானது சத்தவாரியார் சிலருக்கு செம்பவமற்றவர்களாயிருந்தார்களென்றும்; சஞ்சவாமென்று வணங்குகிறார்களும் அந்சேய்சிட்ட யோவானென்பார் மரித்துப் பாதாநாத்திலிருக்கிற சேவ தரம் இஷ்டருக்கும் கிறிஸ்துவின் ஆகமன காலத்தைப் பிரகலித்ததாரென்றும் போதிக்கப்படுகின்றது. இதுவுமல்லாமல் உத்தகிரிசு ஸ்தலத்திலிருக்கிற ஆத்தமாமக்கள் அவதி குறைந்த மோட்சசஞ்சேரவேணுமென்று யூசசுவைக்கவும், அவர்களுக்காகச் செபுதசொல்லவும், மோட்சம் நடவடி உத்தகிரிசு ஸ்தலமென்றும் இம்மூலங்களில் எந்த இடத்தில் இன்னினை ஆத்தமாதா இருக்கின்றதென்று எந்தக் குறையாகவும் செய்சிட்ட பாப்புவாங்கிலும் நிசயப்படுத்தக் கூடுமோ! ஒரு இடத்தில் இறந்த ஆத்தமாமக்களையார் நின்று வேண்டிக்கொள்ளவும் பிண்டோட்டத்தில் இறந்தவர்களுக்காகச் செபமந்திரம் உச்சரிக்கவும் வேண்டிமென்று சொல்லுகிறபொழுது, கன்னியையென்று அழிக்கவில்லையோ! இவர்களுடைய உபதேச போதகமல்லி வேதவாக்கியத்திற்கு எதிரிடையான இடப்படிபட்ட வழத்தோன்றலமல்லாமல் சடங்குகளுக்கடுத்த காரியங்களிலும் மெத்தமோட்சிக்கின்றது. பகலவென்று, இராவெற்றியாகிய மேழகுதிரி எரித்தல், ஆசிரிதரெரித்தல், சுருபு ஆநாதனையாகிய விக்கிரகாராதனம், மணிக்ஷத்தி கன்னியையாவியும் மந்திரஞ்சரித்தல், தீபதாபகாட்சேபம், சுருபுகவனத் தெருவித்தி கொண்டு வருதல், சர்ப்பிசாதக் கூடங்கும் சத்தமரணசெய்ந்துகூடும் கோல்லிபுத்திர ஆநாதனை செய்ந்துகூடும், கோவில்காத்தல், தோசாரிபாயத்திரிதல், செபமால மணி உருட்டிதல், அந்தரத்த பொருட்களை வெந்துசாரித்தல், சூசிசு முத்திசேபுதல், இளை நோந்துகட்டிதல், பர்பல வகையான வானவீணையாட்டு நடப்பித்தவாசிய இவையுதலிய அனவிரந்த அஞ்ஞானச் சடங்குகள், அப்பாஸ்தலுத்திசுசபையென்றும், கத்தோலிக்கத் திருக்கசபையென்றும், சூதம்வந்துத் சாதிக்கிற இந்த மூடியோசபையில் எங்கேயிருந்து வந்தவென்றும், இவையகர் ஆத்தமாமக்களை நன்கும் அடைவிக்கின்றதத்திக்குத் ஏதன்கள்கள்தானே என்று தலைமேசியுமேற்சொல்லப்பட்ட சபையாரிடம் வினாவுயயாகா.

சற்றே சிந்திப்பார்களாக. இதுமாதிரியோ, கிறிஸ்துமாரக்கத்தைத் தாவுத்து நிந்தாட்சவண புண்ணுவதற்காகப் புத்தகங்களை அச்சுப்பதிப்பிக்கிறதற்குப் பிலியாளின் மக்களாகிய இவர்களே முதன்மையாம் கிறிது காரியத்தை நடப்பித்தும் வருகின்றனர். இவர்களின் சிலர் கடைசிய மலையேறியாகுதல் கோவரணமேற்புது உபதேசிகளாயிருந்து பணஞ்சேகரித்ததின் பின்பு தாங்கள் முன்பற்றில் கொண்ட விசுவாசத்தக்கு மாறுக அஞ்ஞானிகளுக்கின்றனே லாவகசம்பந்தத்துக்கு சித்தப்பட்டுப் போய்க்கிந்த அடக்கப்பட்ட எலிபோத்திரிசிறுக்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் அப்பத்தைப் புச்சிக்கிறதற்காவல்லவோ கிறிஸ்துவைப் பிண்டென்றவர்கள். இவர்களினியத்தமே நம்புந் சபிக்கப்பட்டதாயிருக்கும். ஆ! இவர்கள் நிலையம் எவ்வளவு பயங்கரப்பட்டதக்கது. இவர்கள் சிவனான தேவனுடைய வையிலி விழுவது எவ்வளவு பாதபிக்கப்பட்ட காரியம். சலிசெஷுக்குமார இப்பொழுது ஏறக்குறைய, சய, வருஷக்குமராக நல்லபடியாகக் காட்டியிருக்கும், குழிப்பாட்டான பன்றிக்கொப்பாய்ச் சேற்றெழுமுடியும்புரண்கிறார்கள். இவர்களுக்கின்றனே நடந்துகூச்சரியமனக்கிரியைகள் ஆயிரக்கூடும் நடந்துதண்டானால் அவர்கள் நெடுங்காலத்துக்குமுன்னிரட்டத்திரித்து, சாய்பலில் உறுக்காரிந்து மனத்திரும்புவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன! நியாயத்தீர்ப்புநாளில் இவர்கள் நிலமையிலும் ஆயிரக்காலின் நிலமைய சகாயமாகிருக்கும். இவர்களுக்காய் பற்பல கிறிஸ்துமாரிக்கச் சங்கத்தாராலே செவவழிக்கப்பட்ட பணங்க கொடுத்தமோ! இங்கிலாந்து அமெரிக்காவிலிருக்கும் இவ்வகைகள் கொடுத்த பணத்தைக்கொண்டு(ள்) எவ்வளவு லிக்கிரகஜலாய்க்கள் இங்கிலாந்து கட்டப்பட்டு வருகின்றது. இந்த ஆய்வகின்றதானே அற்றுச் சாட்சி. கடைசி நியாயத்தீர்ப்புநாளின் பெயர்க்கிறிஸ்தவர்களுக்கு விரோதமாய் அந்த ஏழை ஆயிரக்களானேயுந்து இவர்களைத் துறவாளிகளாக்கும்பொழுது இவர்களென்னசொல்லக்கூடும். இவர்களைக் குறித்துத் தராசில் தூக்கப்பட்டுக் குறையாகக் காணப்படுகிறகொண்டு சொன்னு கொள்ளென்ன! வாச்சிக்கிரவன் சிந்திக்கக்கடவன். ஆ! யாழ்ப்பாணமே, நீ உன்னுடைய பரதபிக்கப்பட்ட நிலமையைச் சற்றே சிந்தித்தயானால் நலம். இப்படிக்கு, சத்தியப்பிரியன்.

உதய தாரகை.

சுஅரூம இலு, ஐப்பசி 1871. 29. 26.

China.—போமனமாதம் ஏழாறக்குச் சிந்தைசத்தைச்சேர்ந்த சாங்கேயென்று பட்டணத்தந்தாரர் இராக்சன் பக்கத்தைச் சேர்ந்த கலக்காரராலே பட்டிக்கப்பட்டது. அந்தக் கலக்காரரின் சிறிதுபொருட்கு ஒருபக்கமாய்ப் பிரிந்து, சீமனமற்றிருந்து வாசம்பண்ணின விட்டைகோக்கிப்போய், அவரைப்பிடித்துக் கொளபண்ணி அவனுடைய விட்டைப் பிடித்துக் கவலமான தனபாட்டுக்கவையும் எடுத்து அழிவுபண்ணினார்கள். அப்படியே, கப்பலுக்கேற்ற குறங்குவை விசாரணபண்ணினும் மஸ்திரித்து விட்டிருக்கும் செய்தார்கள். பட்டணத்தைக் கரக்கும் பட்டிக்கு வாசம்பண்ணுகெல்லாமல் அச்சுக்கவையான காவல் வைத்தார்கள். கோள்ளையெடுத்தவர்களுக்கக் கடுர ஆக்கிவை செய்தார்கள். ஒருவரைப்பிடித்து அவனுக்குத் தலையவதாரம் பண்ணினார்கள். எட்டாந்தித்தி காவலே பிரதேசத்தவர்களுடைய ஆயத்தலமென்றும் அனுப்பாந்தியிலுட்பட்டு, அதைக் கொள்ளையாடாது. சிவரண இடியாமல் அதைக் காவல்பண்ணும்படிக்கு இங்கிலிசுகாரருடைய ஒருபடிக்கக்கப்பலிலிருந்து, சக. சமன் அனுப்பப்பட்டதும், அமெரிக்கருடைய ஒரு கப்பலிலிருந்து, யக. சனவலந்து அமெரிக்கருடைய பிரதிநிதவாலினுக்கின்ற பராயத்தைக் காவல்பண்ணினார்கள். அனுப்பாந்தி இடப்பட்டதால், சாத்தகளுக்கத் தீரவையகோடுக்க வேண்டியதில்லையென்றெண்ணின எல்லாறும் அதிக சாக்கிரதையையெனதுகின்ற சாத்தக சாமான்களைக் கப்பலிலேற்றினார்கள். அப்படியே சாக்கேற்றப்பட்ட யாநோரு கப்பலென்கிலுந் திறையையெட்டுப்போகுமுன்னமே இங்கிலிசுகாரருக்கும் அமெரிக்கருக்கும் பித்திகாவலாயிற்று தமாமரையவந்து தீரவையகோடுக்கதாலன்றி மற்றுப்ப யாநோருமும் புறப்படிக்கூடாதென்று கட்டடயப்பண்ணினார்கள். யோக்கேனே அற்றுத்தக்கிட்ட இருக்கிற சனங்களுக்கின்ற ஒரு கலகமுண்டாயிற்று. தாத்தாரர் இராக்சன் பக்கத்தைச் சனங்கச்சேர்ந்து பவணியாயிருந்த ஒரு பெரிய கோலிலுக்கு நெடுபுவணத்துக் சிரமமத்திலும், அரைவாசிக்குமேலே சுட்டுப்போட்டு

டதினும் தெப்பில் என்ற கிராமத்தில், யத. போளவுக்குக் கலக்காரருடனே சேர்ந்து தாத்தாரர் இராக்சன் பக்கத்துப் படைகளைக்கொளையுத்தம்பண்ணி அவர்களை மடக்கடித்தார்கள்.

India—Great Wickedness.—இந்தல்தானுக்குவட்டுநேகாயும், தெல்லி பட்டணத்திலிருந்து தென்மேற்காய், மரூய். கட்டட தூரமாயிருக்கிற செம்புரேன்னும் பட்டணத்தில் வெகு காலி யூரிசெய்யுபுரேன்னும் பெர் ஒருநாட்க்கொருவர் சண்டைபிடித்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி இராமன். அவன் தவக்குகரணே குத. பெலாச்சேர்ந்த தன் எதிராளியுடனே யுத்தம்பண்ணி அவளை வென்று இருக்கத்திலும் அனேகர் மடித்ததன்பிறகு சிவனபாதானே கோறினின்ற பட்டணத்துக்கு இராக்சியத்தானே கோற்றுப்போனவன் தமது படைசெனங்களை லாவணயுப் சேர்ந்து அடுக்குப்பண்ணுகிறதிலுடனே அன்று பட்டக்கும்போலையிருக்கிறது. வேறொரு சிறப்புநாள்வானவன் இச்செலவு ஒரு பிராமணயையும் அவன் பண்ணச்சித்தையாய்ப்பிடித்து அவர்களுடைய பண்டப்பாடுகளைக் கொள்ளையெடுத்ததிலும் பிராமணர்களெல்லாரும் திரண்டு அவனுடைய விட்டுக்குமுன்னிருந்து நங்கென்றவரும் எங்கனிடத்திற்குத் பண்டங்களைத் திரும்பக்கொடையுபோகில், நாங்கள் எங்களைத்தானே கொண்டுபோடுவோமென்று பயமுறுத்தின வேளையில் அவர்கள் பிராமணரைத் தாத்திவிட்டார்கள். அப்பொழுது, அந்தப் பிராமணரில் நாஜுபேர் பிரதானத்துத் திட்டிக் சயத்தினால் பிற்போ தேயவையாத்த அதிலேயுத்து இறந்துபோனார்கள். இங்கக்கையினுடைய திருடாநாப்படுகிறதென்னவேண்டும், இங்கிலிசுகாரருடைய தத்தவம் நீக்கிப்போகக்கூடுமானால், இந்தத்துசம் முன்னிருந்த நிலமையைக் கமறுபடியுக் திரும்பிடுமென்பதற்கு அத்தாட்சியிருக்கிறது.

Third Burmese War.—இறங்குகள் நடரில்லிருத்த ஒருவரே சென்னபட்டணத்தில் இருக்கிற ஒருவருட்கேழுதின் புதினசங்கதியாவது: நாங்கள் பிரமருடனே உறையுமுறையாய் யுத்தம்பண்ண ஆயத்தமாயிருக்கிறோம். எங்கள் சத்துருக்களைய யிரும்பி நாற்றுத்தியிரம் போரவெடுத்து எங்களுடைய மாணசனத்துக்கள்ளே வந்து எங்கள் படைகளெங்கையாகிய கிராமங்கடையும் அபித்து எங்கள் வேளிப்பாறயுத்தையும் கப்பல்கவையும் மட்டிக் சருவகிறார்கள். அதினியீத்தம் விவாபாரம் மறுபடியுக்கத் தடைபட்டதினும் அறுகுரவல்குத்தானும் ஒரு சாக்கிசிவாக்கிக்கொண்ட கூடாக்கவால் விலவ அதிக்கு பட்டுப்போயிற்று.

Baptism at Madras.—இறங்குக்குச் சிறிது கீழமைக்கு முன் ஒரு நாள் குயிறுக்கிழமை இரவு ஒரு துஷுக்கினும், முன்று இத்தவாலிபரும், ஒரு இந்துப் பணம்பின்னயும் ஞானஸிங்கன் போற்றினார்கள். அந்தப் பணத்தியான சட்டகவன் மாரும்படகோலில் நிரம்பத்தக்கவையாபுத்துவரைமர், பிறந்திரார், அல்லுப்பிறந்து மனிதராகிய துஷுக்கி, இறங்குகளில் அனேகர் வந்துகடினார்கள்.

Arrival.—கனம்பொருதிய கேற்றிங்குல்லுயும், அவர் சமுசாரமும் அமெரிக்காவிலிருந்து இறந்தமும், யக. தேதி யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

விளம்பரம்.

வன்னடிர்காரருக்கு.—இத்தைக்கொண்டு அறிவந்ததென்னவெனில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வட்டுக்கோட்டைக்குப் போகிற கோவரணமேற்கிட்டுட்டெயில் நாம். கட்டடையிலிருந்து நாம். கட்டடையிலிருந்து நாம். கட்டடையிலிருந்து நாம். பச்சைத்தேக்காய்மட்டட அளவுக்குக் கொடுக்கப்பியுமுள்ளவர்கள், ஒவ்வொரு மாதத்தில் எத்தகைய கையாடுப்பேனென்றும், அசு ஒரு வருஷத்துக்கள் எத்தகைய கையாடுப்பேனென்றும் அறிந்தி உடன்படிக்கை பண்ணவேண்டும். அப்படியே அந்தந்த மாதந்தக் கணக்கைச் சரிக்கடிக்கொடுப்பவர்களுக்கு அவர்களின் நம்பிக்கைக்குத்தக்கட்டடையெழுமத்திக்குத் தகுந்த கட்டடையெழுமத்துக்குப் படி. அதாவதிற தங்கள் இட்டப்படி உடன்படிக்கை பண்ணும் கொடுப்பவர்களுக்குச் சனிக்கீழமை வையிலி கணக்குத்திந்தக் காசகோடுக்கப்படுமே. உடன்படிக்கை உறுதிசெய்யப்பரியமுள்ளவர்கள், தாரா. உம். விதியிலிருக்கும் மெற்றி தோமும் குடித்தரையவர்கள் விட்டையும் அல்லது சாவடிச்சேரியின் குடக்கவையின் வாக்காளிலும் வந்து உறுதி உடன்படிக்கையின் காரியகளைத் தவிர்ப்பவர்கள் விளக்கி உறுதிசெய்தகொள்ளலாம். சுஅரூம இலு, ஐப்பசி 1871. 29. 26.

பாழ்ப்பாணம் அரூம இலு புரட்டாசிமீ. 29. 26. [A Word to the Educated.] தாரகாபதியே 1-5-என் பிரபலமென்கொண்டு சில காலம் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து பின்பு அஞ்ஞானிகளாயித் திரிகிற அடித்தகாரற்றுக்குத் திரும்புகிறார்கள். பற்றிச் சிலவிசேஷங்களைக் கொல்ல வருமுடிவேண்டும். என்னவெனில், கிறிஸ்துமாரக்கக் குற்றமர் ஸ்தாபித்திருக்கிற வித்தியாசகாலங்களிலும் பற்றும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் வெகுகாலமாகப் படித்துக் கிறிஸ்துசபையின் சேர்க்கையர்கள், விவாகத்தினியியூதரின் தாங்கள் பற்றிக்கொண்ட கிறிஸ்துவையையுட்காரியோத்தென்பவரைப்போலவே படிப்போடுபெற்றார்கள். பாதிநிரமாரோடுருக்குவ காலம்வரைக்கும் அவர்களைப் பிரியப்படுத்தி அதிக சம்பளத்தைப் பெறும்பொருட்டுக் கிறிஸ்தவர்களென்று கபடமாய் நடந்துவருகிறார்கள். கோவரணமேற்கில் வேகசிடத்தவடானே ஓர் வஸ்திரிபத்தைக் கணாந்தபாடுவதைப்போலவே கிறிஸ்துமாரக்கத்தெயிலிட்டு விலகுவதினும் தேவதேசப்பத்தை யுத் சபத்தையும் நடந்துவருகிறார்கள். கோவரணமேற்கில் ஞானஸிங்கனத்தில் கிறிஸ்துவை வெறு அவர்கள் விலகுகச் சம்பாதித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கிடத்தில் வேலமொன்று பெற்று, தங்கள் சம்பளத்துக்கு அவர்களிருந்து தேடின பணத்தின் பில்பு போதுமென்று கண்டவுடனே கிறிஸ்துவை அஞ்ஞானிகளுடைய சபத்தக்கவடமென்றும் கிறிபடித்துக் லெதவாய் விற்ப்பொருட்கிறார்கள். இப்படி அடித்துவெறுபுத்திர நோவாலின் சலப்பிரமத்துக்குமுன் இவ்வதேசாய்க்கையில அகப்பட்டால் பாலிகளாகி, தேவதேசாய்க்கிணைப்பைப் பெற்றவர்கள்

seven years ago I came to Tillipally. While on my way I stopped to rest at the court house at Mallagan, for you must know the state of the roads was very different then from what it is now. Here I first met Myvagava Modalar, a tall grown Hindu and according to St. Paul's showing, he was one least likely to receive the truth of Christianity. Being fresh in the country and zealous to commence my work, I opened to him the way of life, and in the year 1853 he became a member of our church. The first individual met at Tillipally was a horse keeper of a siva caste, who had run away from Mr. Palm who living in Colombo. After due instruction he was received and baptised on a credible profession of his faith in Christ by the name of Oquesimo and is now living and adorning his Christian profession. Of two lads received to church fellowship in 1821, as the first fruits from heathenism at Tillipally, one has been for twenty years past, a native preacher of law standing. To strengthen our faith and hope, let me relate a brief anecdote to show that though the seed lie long dormant it is not lost. At Middelborough, Massachusetts in America there lived a Mr. Stuart whose life was a *long*. On his one hundredth birth-day, having lived an individual till that period, he went out into his field to meditate. There in his solitude a scene was presented to his mind which he had witnessed in a church when seventeen years of age, after listening to a sermon from the text, "If any man love not the Lord Jesus Christ let him be anathema maranatha." And that was made the instrument of his becoming a new creature in Christ Jesus. He lived 15 years a consistent Christian, ever reckoning his age from the day of his hundredth anniversary—feeling that for a hundred years he had been a dead man.

In the light of this narration who can tell the effects of the *Bar* portions of Scriptures distributed in this province? The speaker closed with an address to children in the language of a hymn on the preciousness of the Scriptures which he had had printed for circulation among them, "This is a precious book indeed," &c. These hymns were distributed at the close of the meeting.

The Rev. R. PARGITER in seconding the resolution, said, I am more and more impressed with the great importance of this society, which gives to all the world of God, pure and undiluted. Why has the parent society name forward to us the Bible and not the Bible only? Because they are actuated by the principles which that holy book inculcates. Without the Bible how wretched must be the state of the world; the knowledge of God and the duties we owe to Him and to each other would be obliterated. All history is a proof of this. Look at the idolatry of Egypt, notwithstanding all its knowledge of science. So it was with Babylon and the western world. Without the Bible the tendency of man is ever downward. The Bible is like an oasis in the midst of this sinful world. It is adapted to all the wants of man and gives him happiness, light and comfort. It points us to reflect on to the bleeding Lamb of God. And as regards the effects of the Bible there can be no doubt. Compare the present with the past—look at our schools and the condition of the people. Even the heathen press at Wamarnpoune is a proof that the Bible is doing its work. If there was nothing done, there would be no opposition. We have proof therefore that much has been accomplished, and resting on the strength of the Lord, we shall doubtless do still greater things, and see far more success than our opposers imagine.

L. LEISCHING, Esq. moved that—
 II. Resolution.—That the members of this Auxiliary desire to unite their prayers and praises with those of the Parent Society and all its associations throughout the world, on this jubilee day, and that trust that it will still go on spreading its roots and branches in every land distributing the bread of life to the perishing sons of men."

In the country which many of us delight to remember as the country of our birth, a great display of military power has lately been exhibited. Many regiments were collected together and large numbers of spectators, amongst whom was the Queen herself, were present to witness a review of this large army, knew his own regiment and gloried in his own standard, yet as each drew near the centre of royalty, each would forget his own distinctive colors and rally round the royal standard. So it is with those who from early reminiscences of the old church-yard or the sweet chiming bell may be attached to their own particular form and mode of worship, yet as they approach the great centre of unity—the common standard of truth, each forgoes his distinctiveness and rallies round the great and glorious institution, whose justice we are bound to commemorate. There is no resolution that I could more highly propose than the one put into my hands, and I pity the man who does not rejoice to be one with us in this great work. As we draw nearer to this great and common standard, let us see our own little, and with united effort go forward spreading those precious truths and unfolding this glorious book, till all the ends of the earth shall know the salvation of God.

Mr. B. D. CURTIS, in seconding this resolution, said, Mr. Chairman—Much has been done; great obstacles have been overcome by the word of God. Nevertheless I do not think we should reckon upon our victory being yet completed. I believe there is still a trying time for the Bible; that it will have to endure much greater opposition than it ever has yet. While we remember that there are such men as Emerson and Parker distilling their poison and pouring it out upon the world, we cannot conclude that our work is finished. The resolution put into my hand has several beautiful and appropriate illustrations of the great truths of the Bible. The means of life. How truly may we say the Bible is the staff of life—of physical, social, political and religious life. Physically. If we look at Western Africa, we have full proof in the Dahomians and others, that the Bible is the great promoter of physical life. Socially. Is not the Bible the book of the family—the guide of the young, the solace of the aged? Where the Bible is regarded there is a happy family. Politically. Look at Russia, Austria, Ireland and Spain, where the Bible is ignored. I say ignored—for if it is not regarded it is useless. At the present time Spain has a very interesting place to bury their dead. What a contrast are such countries to those where the Bible is loved and revered? Religiously. The Bible is the essence of religious life—for there can be none without it. It is by it alone that we are quickened and made alive unto God. Well, therefore, may we say the Bible is the bread of life. But yourselves, my friends, in the position of those without the Bible. And what I would refer to for the regulation of your conduct in

all the concerns of life and death? How would you teach your children? What support would you have in life? What comfort in old age? Yea, rather let the sun be blotted from the firmament and the moon plucked from her orb than the Bible be refused or lost. My Christian friends, in other places where jubilee meetings have been held, large collections have been made, and I trust we shall not come short in this respect. The treasurer will wait upon, or send to you, within a few days, when you will have an opportunity of making your jubilee offerings. A tract has been prepared in Tamil, which will give you some idea of the Bible Society's operations and the truth of the Bible.

Lastly, let us every one seek to have a personal interest in the Bible. Of what benefit will it be to us to hear that others are enjoying the blessings which the Bible alone can give, if we feel that those rich privileges and blessings are not ours? The Rev. N. L. LOCKE then proposed and Dr. COWLEY seconded a vote of thanks to the chairman for his kind attention to the business of the evening.

The chairman having briefly returned thanks, and expressed his readiness at all times to render all the assistance he could in so good and great a work, the hymn commencing, "From all that dwell below the skies" was sung, and the Rev. J. C. ARND, the colonial chaplain in Jaffna, pronounced the benediction.

AN ACCOUNT OF A NEW PREACHER.—In the Zila of Benares, a native soldier who receives a pension from the government has cast aside the Hindu religion, and has exhibited great courage in exposing and refuting its idolatry. We do not know whether he is a Sattani, or a follower of Shiv Narayan, or a Sadi, or a Kabirpanthi, or whether he rejects all these, and wishes to found a new religion: all this is yet a subject for investigation. But this much is known, that he believes in one God, and discourses on the subject with great zeal and eloquence. It is said that two thousand people have already become his disciples. We have heard that he went to several villages, and so convinced the people that they repaired to the temples and took down the images. We asked the missionary from whom we had this account, whether he is favorable to or opposed to the missionaries. The answer was, that he had written a letter to the Rev. Mr. Leupolt, saying, "I am merely a destroyer; you missionaries are builders; be pleased to come—the ground is now cleared for building." Accordingly, when Mr. Leupolt received this letter, he went to the village where the man was preaching, and when he saw what had taken place, he was greatly astonished. What a great thing it would be if such preachers were to arise on all sides, and were to empty this country of the idols with which it is now filled! What a glory it would be to God, and what happiness to man!

They say that Shiv Narayan was a soldier, and it is certain that he was a Rajpoot. Who knows but this man may prove to be another Shiv Narayan?
 Foreign Missionary.

CHINA.—FALL OF SHANGHAI.—The news from China continues to be of great interest. By late arrivals news has come down to the 27th ult., and it appears that Shanghai, the most important commercial city of the empire, was taken by the insurgents on the 7th and 8th ult. On the morning of the 8th the insurgents destroyed the foreign custom house, or rather its contents, and in consequence of this, says the *China Mail* "there was great activity in shipping off exports, under the impression that there would be no duties to pay. But before a single ship so loaded was despatched, the British and American Consuls required that the duties should be accounted for by the consignees of their respective countries before giving up the ships papers."

The ways of God are truly wonderful in regard to this revolution in China, and it must be supposed that all will eventuate in the hastening of the time when the Savior's prayer "Thy kingdom come," &c., shall be fully answered in this sinful earth of ours.

CHUNDICALLY STUDENTS' IMPROVEMENT SOCIETY.—The third anniversary of the above society was held on the 5th ult., in the bungalow at the residence of Mr. E. Hoole. Mr. M. A. Palavauteren presided, and the meeting was opened by singing; after which a prayer was offered by Mr. Frederic Seipion. The president then gave a short address, showing 1st, that it is indispensably necessary in order to store the mind with knowledge to employ the means necessary for its acquisition, and 2ndly, mentioning with what aim the society was established. After this, the secretary, Mr. H. A. Wittebrun, read the report of the last year. Then followed nine addresses, all suitable to the occasion, delivered by young native and burgher gentlemen, most of them belonging to the Chundicully seminary. Some interesting and encouraging remarks by friends of the society followed, thanks were offered to the chairman, and the meeting was closed by singing a hymn.—*Con.*

RUSSIA.—St. Petersburg letters say that when the Czar heard of the Costa affair, he advised Austria to settle it as early as possible, and do any thing rather than give the United States a pretence for interfering in the affairs of Europe.

NORWAY.—The first Norwegian railway—a section of thirteen miles from Christiania—was opened on the fourth of July last, the King's birth-day. When the line is finished it will extend to the Miosen Lake, a distance of forty-eight miles.

Two European soldiers were lately drowned while on the way from Kandy to Colombo.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Our dates are down to September 5th.
 The Queen has been visiting Ireland, and has received a very warm greeting from the Irish. The 100 missionaries who were sent to Ireland received very rough treatment, and were buried in the several places.

RUSSIA.—The Emperor has sent a fleet to Japan to look after the American expedition.
 AMERICA.—The yellow fever was prevailing to a fearful extent in New Orleans; 200 had died in a day. The heat in New York City was so great for a few days in August that 100 persons are said to have died in a day from its effects.

To the Editor of the Morning Star.
 Sir:—As a sequel to the rules to be observed in the study of Scripture, published in a former number of your paper, I beg to offer you a few remarks on the respective provinces of reason and faith in the same study.

Let us suppose a document, offered to our investigation, purporting to be a revelation from God. And let us suppose that document to be the Bible. It seems clear that before faith can lay hold of it, we must be assured that it is what it purports to be, for faith from its very nature must be based upon something assumed to be truth. It is therefore the province of reason to investigate the evidences of its authenticity and credibility as a document irrespective of the subject matter of its contents. In proportion to the extent and accuracy of the investigation of the evidences, will be the degree of our conviction of its truth or error. So that in truth, faith (in the one view in which we regard it here) is based upon reason.

Reason, having been satisfied with the evidences of its authenticity and credibility, pronounces the document to be what it purports to be—the word of God; and, having done so, must retire into the background for a little time, for it is evidently the province of faith to deal with the subject matter of a document which is a revelation from God. Every thing therein contained must be believed, even though there be no reason for it; nay more, though reason, nature and experience be against it, simply because it is the word of God.

Here reason again steps in and from certain abstract truths deduces corollaries, and by these means harmonizes them into a system and presents as doctrines for the guidance of Christians what, if taken alone, might be too crude to be food for their souls. These doctrines, thus deduced, are no less binding on faith than the abstract truths themselves, for, though arrived at by a reasoning process, they are nevertheless pre-emptory conclusions about which nothing is to be denied, nothing distinguished upon, for they are believed (if I may so say,) for gospel reasons. We cannot err in our corollaries if we reason right from right premises. The cause of so many errors in the use of reason is resolving upon conclusions prior to examining our premises, and cutting and shaping our reasonings so as to lead to the latter from the former.

The foregoing may be presented in three propositions. I. Reason—unbiased reason alone—is to be used in the investigation of the evidences for the authenticity and credibility of the Scriptures.

II. Faith alone is to be used in dealing with the abstract truths revealed in the Scriptures.

III. Faith and reason are to be used in dealing with the doctrines necessarily deduced from the abstract truths revealed in the Scriptures.

Hoping that this may arrest the attention of some who are confounding the provinces of reason and faith in the study of Scripture, I am, yours faithfully,
 Jaffna, Sept. 1853. DELTA.

SHIPPING NEWS.

KANGASANTOORAY.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—Oct. 16.—Arrived Schooner Saamogowadyvo from Madras, Oct. 11, cargo sundries, passengers Rev. Mr. and Mrs. Hastings, R. W. Davidson, Esq., Mrs. Pole, and 4 natives.
 KAYTES.—Oct. 7.—Sailed Brig Rangoon, N. Roche for Colombo, cargo 100 pieces of ebony, passengers Qr. Mr. Miller C. R. R., Mrs. Miller, 5 children, 2 servants, and 8 natives.
 Sailed the same day Schooner Felicité, A. Fernando for Colombo, cargo tobacco bales, &c., passengers Qr. Mr. and Mrs. Thomas Clark, 1 child and servants.
 Oct. 12.—Arrived from Galle Sept. 29, Calanadetchimy, P. Anthony, passenger Mr. Charles Nassau.
 Oct. 17.—Arrived Schooner Prebenta Maria Joseph, Savarimout, from Colombo and Pamban, Oct. 14 and 16 bound for Negapatam, cargo 64 bags araccant, passengers for Jaffna, Mr. and Mrs. J. H. Lembruggen and children, Mr. and Mrs. H. A. Lembruggen and 23 natives.

WEBSTER'S DICTIONARY.

A NEW SUPPLY of this unrivalled and excellent Dictionary of the English language just received at the AMERICAN MISSION DEPOSITORY, and for sale at former prices, namely, common binding £1 10, and extra Russia at £1 16. 6. Apply to the subscriber, as above.
 T. S. BURNELL.
 Manepy, Oct. 26, 1853. 3p20

Printed and published at the American Mission Press, Manepy, Jaffna, Ceylon, by THOMAS S. BURNELL.